

MARTIN ŠINKOVSKÝ

Vincent a Bódá

Tajemství Hraničního lesa

Ilustrovala Alena Schulzová

ALBATROS

Vincent a Bóďa Tajemství Hraničního lesa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Šinkovský
Vincent a Bóďa – Tajemství Hraničního lesa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Obsah

- 7 Kapitola první VYKRADENÉ SKLEPENÍ
- 11 Kapitola druhá ZIMA BEZ SNĚHU
- 16 Kapitola třetí ZUB
- 21 Kapitola čtvrtá STŘET SE ZLODĚJI
- 25 Kapitola pátá POHŘEŠOVANÝ DARIUSZ
- 30 Kapitola šestá VINCENT JE ZPÁTKY
- 36 Kapitola sedmá TAJEMSTVÍ BORŮVKOVÉHO VÍNA
- 41 Kapitola osmá HRANIČNÍ LES
- 47 Kapitola devátá PIDI A MIDI
- 51 Kapitola desátá V ZAJETÍ
- 54 Kapitola jedenáctá SETKÁNÍ U SALAŠE
- 63 Kapitola dvanáctá ÚTĚK
- 66 Kapitola třináctá MEDOVÉ HODY U MEDVĚDA MEDUARDA
- 73 Kapitola čtrnáctá PRONÁSLEDOVÁNÍ
- 76 Kapitola patnáctá PRASTARÁ MEDUMI
- 82 Kapitola šestnáctá DO TŘÍ KRÁLŮ
- 87 Kapitola sedmnáctá LIDÉ JSOU ZVLÁŠTNÍ

Vincent a Bód'a
Tajemství Hraničního lesa

MARTIN ŠINKOVSKÝ

Ilustrovala Alena Schulzová

Vincent a Bódá

Tajemství
Hraničního
lesa

ALBATROS

KAPITOLA PRVNÍ

Vykradené sklepení

„Kap, cák, šplouch!“ tmavě fialové kapky dopadaly do stále se zvětšující louže na betonové podlaze. Temná skvrna se postupně zvětšovala a spojovala s dalšími kalužemi, až vznikla jedna velká hladina. A v ní stály čtyři postavy osvětlené matnou žárovkou u stropu.

„Taková tragédie. Je mi z toho ouzko jako snad nikdy, škyt!“ zabědovala ta nejmenší z nich. Byl to kouzelník Vincent, pomocník a ochránce všech vinařů světa. „Všechno je zničené.“

„Ukradli deset soudků, a co nepobrali, rozbili,“ odvětil vysoký blondák s orlím nosem. To byl František, majitel turistické chaty Pod vrškem, v jejímž sklepení se loupež odehrála.

Pohled na sklep byl opravdu velice smutný. Stoly převrácené a rozbité. Mezi nimi rozházené kusy a třís-

ky dřevěných sudů. A to vše pokryté temně fialovou tekutinou. Obraz zkázy byl úplný.

„Tak takhle končí naše věhlasné borůvkové víno,“ posteskl si Hamím Farzan, dobrosrdečný tloušťák o hlavu menší než František, jehož pronikavě temné oči se leskly slzami. Vypadal, že si každou chvílí ze samého zoufalství začne rvát své kudrnaté vlasy černé jako uhel.

Nebylo divu, že je tak smutný. Recept na borůvkové víno s Františkem piplali mnoho let, než ho dotáhli do dokonalosti. Najít přesný poměr koření a bylinek

totiž není jen tak. I Hamím, který byl ve svém rodném Íránu věhlasným kořenářem, si s tím lámal hlavu jako ještě nikdy předtím v životě. Když se jim to konečně podařilo, slavili celý týden. A teď je všechno pryč. Recept samozřejmě mají pečlivě uschovaný v sejfu, ale aby borůvkové víno mělo tu správnou chuť, musí dlouhé roky zrát v sudech vyrobených ze dřeva stromů rostoucích v Hraničním lese. A to je skoro stejně tak vzácné jako jejich borůvkové víno.

Všem bylo jasné, že než se jim podaří vyrobit další zásobu archivního borůvkového vína, bude to trvat nekonečné roky. A tak dlouho nebudou zákazníci čekat. Tím nejnetrpělivějším z nich byl poslední muž v místnosti – Dariusz, provozovatel chaty Schronisko. Chata Pod vrškem a chata Schronisko leží na opačných koncích Hraničního lesa. Ta Františkova v Čechách, ta Darkova v Polsku.

Darek, který si své dlouhé černé vlasy stáhl jako vždy do culíku, přijel za Františkem pro soudek borůvkového vína, protože na jeho chatu zítra zavítá vzácná návštěva, aby u něj oslavila silvestr a příchod nového roku. Přesně pro tyto okamžiky je Hamímovo a Františkovo víno určené, a proto je proslavené po celém širém světě.

„Vincente, zavolali jsme tě, abychom tě poprosili o pomoc nebo radu,“ obrátil se František na mužíka s červeným nosem, štětinatými vousy a rozčepýřenými vlasy.

„Přátelé, obávám se, že tady má kouzelná moc nepomůže, škyt,“ pokrčil Vincent rameny. „Tohle bude chtít detektivního fištróna.“

KAPITOLA DRUHÁ

Zima bez sněhu

Mezitím v jedné jihomoravské vísce byla zima, ale nebyl sníh. Smutní z toho byli vinaři, kteří se báli, aby jim mráz nezničil vinice, ale ještě smutnější byl Bód'a, který se nudil. Vždycky po Vánocích totiž jezdil k babičce a dědovi, aby s nimi strávil silvestr. Těšil se, jak bude stavět sněhuláka, sáňkovat a blbnout se svou kamarádkou Lotkou. Jenže letos měl smůlu. Sníh ne a ne začít padat.

„Jdu se podívat s Lotkou na jejich zahradu,“ zavolal po obědě Bóďa na babičku a dědou.

„Pořádně se obleč. Sice to vypadá, že je teplo, ale rýmu chytíš raz dva,“ ozvala se z obýváku babička, která si připravovala vlnu na pletení svetru. Zapojila do toho i dědu. Musel držet provázek, který babička motala do klubka. Děda se nudil a bylo to na něm na první pohled znát.

Bóďa si nazul zimní boty, na svetr oblékl kabát, krk zamotal do šály, na hlavu si narazil čepici s bambulí, na ruce nasadil rukavice, a vyrazil. Pohled na spící zimní krajinu beze sněhu byl skličující. Bóďa se aspoň bavil tím, že se z páry, co mu šla od pusy, snažil vytvořit kroužky, jak to viděl v jednom filmu. Nešlo mu to, ale aspoň si ukrátil čas po cestě k Lotce. Vyzvedl ji u ní doma a společně vyrazili na zahradu.

„Tatínek říkal, že tam nebude co dělat,“ povzdechla si po cestě Lotka. „Ale dal mi klíče i od boudy, tak třeba si můžeme hrát tam.“

Jenže na rozlehlou zahradu Slezákových taky nebyl veselý pohled. Květiny, keře, stromy i trávník spaly zimním spánkem, písek v pískovišti byl zmrzlý, a tak se děti usídlily v boudě.

„Podívej, co mám,“ sundala si Lotka ze zad baťůžek

a vytáhla několik knížek. Na první pohled to vypadalo jako knížky, ale když jimi začal Bóďa listovat, zjistil, že to jsou alba plná poštovních známek.

„To je tátova sbírka. Už na ni nemá čas, tak mi ji dal,“ dodala Lotka.

„Děda má na půdě taky nějaký alba. Půjdeme k nám a budeme si vyměňovat známky, co ty na to? Tady je stejně zima, a kamna tu nejsou,“ navrhl Bóďa.

Lotka souhlasila, pečlivě zamkla boudu i zahradu a společně s Bóďou vyrazili k jeho babičce a dědovi.

„Babí, je tu se mnou Lotka, jdeme nahoru si hrát,“ houkl Bóďa při příchodu. Všiml si, že jeho prarodiče při přípravě vlny spokojeně usnuli. Probudil se jen